

[Holstein.]

Kastellet en Tjeneste ved at gennemføre Kastelsplanen.

Og saa vil jeg gerne yderligere berøre det andet Hensyn, som fra Modstandernes Side anføres som Argument mod Kastelsplanen, nemlig det militære Hensyn. Vi maa have Kastelet som Militær-Kaserne, siges der. Jeg vil for det første sige, at efter min Formening — og neppe nogen i denne Sal vil paastaa, at jeg ikke er militærvenlig — vil man netop af militære Grunde gøre baade det menige Mandskab og dets Befalingsmænd en stor Tjeneste, hvis man befrier dem for at have til Huse ude i de — militært-kasernemæssigt set — Kahytter i Kastelet. Det er i Virkeligheden fuldkommen umoderne og utidssvarende Kaserneringsforhold, som opretholdes dér. Og at jeg ikke staa ene med denne Opfattelse, kan jeg heldigvis godtgøre ved at henvise til, at de 26's Erklæring til Fordel for Museets Henlægelse i Kastelet var underskrevet af en Soldat og Æstetiker som Oberst P. F. Rist og af en militær Autoritet som den tidligere kommanderende General Tuxen. Der staa i den Erklæring, som disse Militærautoriteter har godkendt og sat deres Navn under, at det kan forventes, at efter den nye Militærordnings Indførelse vilde den nuværende Garnison i Kastelet kunne henlægges til Kaserner andre Steder i Byens Omegn, Steder, som i Virkeligheden er mere tidssvarende militært-kasernemæssigt set end Kastelet. Altsaa, disse to Indvendinger, som Regeringspartierne fører i Marken mod Kastelsplanen, har intet paa sig.

Jeg vil gerne have Lov til endnu at gøre nogle afsluttende Bemærkninger om det, som, hvad jeg allerede har berørt, i mine Øjne er Kærnen, ja, *Hovedsagen*, naar der skal træffes en Løsning, som skal kunne kaldes en endelig Løsning af Spørgsmaalet om Anbringelse af vore nationale Museer. Det er Spørgsmaalet om disse Samlingers Udvidelsesmuligheder. Jeg vil gøre ærede Medlemmer af Regeringspartiet opmærksom paa — jeg har nu indgaaende omtalt Udvidelsesmuligheden, hvis den højtærede Undervisningsministers Misfoster skulde faa Lov at beholde Livet —, hvad Professor Blinkenberg paa samme Tidspunkt, som den af mig citerede Erklæring af Museumsdirektør Mackeprang er afgivet, har udtalt til Museumskommissionen med Hensyn til Udvidelsesspørgsmaalet. Han siger følgende:

„Jeg ... maa i hvert Fald, hvordan end Fremtiden former sig for vore Samlinger, anse det for i høj Grad tilraadeligt ved Valget af Byggeplads at holde Mu-

ligheden aaben for endog meget store Udvidelser. At afskære sig herfra vilde i mine Øjne være meget ubetænksomt. Ingen ved, hvad Fremtiden bærer i sit Skød.“

Og saa følger han til om Kastelet:

„at der, hvorpaa jeg maa lægge megen Vægt, aabner sig al ønskelig Mulighed for Fremtidens Vækst og Udvikling“.

Direktør Mackeprang udtaler ved samme Lejlighed med Henblik paa Udvidelsesspørgsmaalet:

„Der er Dele af de mig underlagte Samlinger, der i det store og hele maa betragtes som afsluttede, f. Eks. Samlingen af romansk Kirkeinventar; men til Gengæld er der andre, hvor neppe Grunden er lagt til en blot nogenlunde fyldestgørende Repræsentation. I første Række gælder dette Samlingen af efter-reformatorisk Kirkeinventar samt for Folkemuseets Vedkommende højere-Stands-Møbler og Bohave fra Slutningen af 18de og Begyndelsen af 19de Aarhundrede. Og glemmes maa det ikke, at en meget stor Del af 2den Afdelings og Folkemuseets Materiale ikke, som de jordfundne Smaasager, kan trænges mere eller mindre sammen i en Montre, men kræver en meget betydelig Plads for overhovedet at kunne udstilles, endside da for at komme til deres Ret.“

Dér er det hele sagt i faa Ord, og det er alle disse Grundbetragtninger, som den højtærede Undervisningsminister ved den Plan, han her søger at gennemføre paa Rigsdagen med en eller to Stemmers Flertal, lader haant om. I mine Øjne er Forholdet i Virkeligheden det, at Kastelet alene er ikke tilstrækkeligt. Naar der forestaar saadanne Erhvervelser og maa finde saadanne Erhvervelser Sted som dem, Direktør Mackeprang i det af mig nys citerede gør opmærksom paa, vil det i mine Øjne være nødvendigt at kombinere Kastelsplanen med Udnyttelse af Pladsen mellem Pilealleen og Frederiksberg Slot til Frilandsmuseum og til Landbofolkemuseum og endvidere at faa inddraget selve Frederiksberg Slot til Museum og i dette installere, hvad man kunde kalde Overklasseboligkultur og -inventar, dels vedrørende Overklassen i Byerne, dels vedrørende Herregaardskulturen, efterhaanden som vore Herregaarde ikke kan længere og deres gamle Bohave og Inventar kommer til Auktion og Salg. Det er i Virkeligheden absurd, at et Slot som Frederiksberg Slot er Militæretablisement, er Etablisement for Officersskolen og dens Lærere. Det er